GONDOLATOK

a szocialista vállalatvezetés időszerű kérdéseihez

A Pápai Húsipari Vállalat igazgatói tisztét 1951-ben bízták rám. Akkor még eléggé kis vállalat volt. A napi kapacitása alig érte el a 160—180 db sertés és 10—15 db szarvasmarha levágását, illetve feldolgozását. Hatalmas beruházásokkal a vállalatot annyira sikerült fejleszteni, hogy ma már sertésekből öt—hatszáz darabot, szarvasmarhából pedig 70—80 dbot tudunk feldolgozni. De nemcsak a kapacitásunk növekedett meg több mint négyszeresére, hanem termékeink gyártási folyamata is sokat javult, korszerűbb lett. Húsipari termékeink széles skálája kerül forgalomba, kerül a fogyasztó közönség asztalára.

A Pápai Húsipari Vállalatnál eszközölt beruházások, felújítások, újítások, átszervezések és több termék gyártási műveleteiben történt finomságbeli változtatások mind-mind magukon viselik külföldi tanulmányútjaink során szerzett ismereteinket és tapasztalatainkat. A Szovjetunióban, Franciaországban, Németországban és Csehszlovákiában gyűjtött szakismereteket bőven igyekeztünk érvényesíteni vállalatunk rekonstrukciós terveinek megvalósítása során.

Vállalatunk fejlődése, a sok szép siker, a vállalatunknál dolgozó munkások kitűnő szaktudásának, lendületes munkájának, összetartásának, egyre fokozódó szocialista öntudatának köszönhető. De köszönhető a jó üzemi párt és szakszervezeti funkcionáriusok lelkes, kitartó, áldozatokat vállaló munkájának is. A jó munka érdekében a vállalat valamennyi dolgozóját kellett mozgósítani. A szocialista öntudatot, a végzett munka iránti felelősségérzetet, a közösségi tulajdon iránti védelmet, megbecsülést dolgozóink szemléletében ki kellett alakítanunk, dolgozóinkat erre rá kellett nevelni. Ezen a téren üzemi pártszervezetünk és a szakszervezeti funkcionáriusaink nagy erőfeszítéseket tettek, elismerésre és dicséretre méltó munkát végeztek.

Csaknem tíz évi megfeszített munkánkba került, míg olyan vezető gárdát szerveztünk a vállalatvezetés élére, amely megbízható, lelkiismeretes, munkájáért felelősséget érző, öntudatos szocialista érzelmű. Ma már zavartalanul folyik a termelés, és bátran állíthatom, hogy a vezetés minden posztján megfelelő ember áll. Ezzel a vezető és munkás gárdával öröm a munka. A terveket nemcsak teljesítjük, hanem túl is szárnyaljuk. A vezető gárdát a kiváló munkások sorából igyekeztünk kiemelni. Figyelemmel voltunk a szaktudásukra, rátermettségükre, vezetőképességükre és készségükre. Nagy súlyt helyeztünk ismereteik állandó gyarapítására, a továbbtanulásra. Jelenleg is 22 vezető végez technikumi tanulmányokat. A korszerű szocialista vállalatvezetés ugyanis jól képzett középkádereket is igényel. Nemcsak szakmai ismeretekben, hanem üzemgazdasági, politikai, matematikai, és általános ismeretekben is jártassággal kell rendelkezniük.

A termelő munka nagyarányú felfutását és a termelékenység erőteljes emelkedését azzal is magyarázhatjuk, hogy a munkások és a vezetők között jó az összhang. A vállalati tervfeladatokat nemcsak időbelileg bontjuk fel, hanem lebontjuk üzemekre, brigádokra és munkásokra. Nálunk minden munkás ismeri a tervfeladatát, és a legjobb képességei szerint igyekszik is azt megoldani, teljesíteni. Üzemeink együttműködése kifogástalan. Egymáshoz kapcsolódó munkájukat kölcsönösen elősegítik. Munkásaink részt vesznek az éves szocialista munkaversenyben. Ennek eredménye a takarékosságban, a termelékenységben és végső soron a vállalati eredményben kristályosodik ki.

Vállalatunk jövőbeni rekonstrukciós feladatairól is kívánok röviden szólani. Több nehéz kézi munkát műszaki fejlesztéssel gépesíteni kívánunk. Ezzel az egy főre jutó termelést lényegesen megnöveljük, de egyúttal a munkások munkáját is jelentősen megkönnyítjük. A második ötéves terv keretében további beruházásokat tervezünk. Meg kell építenünk az új hűtőházat, és ki kell alakítanunk az egész vállalat végső korszerű profilját. Az új beruházásokkal a termelést kívánjuk gazdaságosabbá tenni. A termelékenységet növeljük, és az önköltséget csökkentjük. A beruházások sok munkafolyamatot tesznek könnyebbé, tehát egyszerűbbé, könnyebb lesz a munkás munkája, kényelmesebb, jobb lesz a környezet, a munkavégzés körülményei megjavulnak. A sok jó eredmény visszahat a munkásokra még abban is, hogy a magasabb vállalati tiszta eredményből több jut a munkások kulturális, szociális és egészségügyi szükségletei kielégítésére. Megfelelő intézkedésekkel arról is gondoskodtunk, hogy a kiöregedő szakmunkásainkat fiatal, jól képzett új munkásokkal pótoljuk. A közeljövőben nyugdíjba vonulók helyére mintegy 60 fiatalt állítottunk a vállalati munkások sorába.

Gondolatfűzésemet azzal szeretném lezárni, hogy a szocialista vállalatvezetés korszerű problémái közül kiemeljek egy-két jelentősebbet. Így elsőrendű feladat a vállalati termelékenység emelése, az önköltség csökkentése, a rendezett normák betartásának ellenőrzése, és a dolgozók meggyőzése, hogy megfelelő újításokkal, a munka szakszerűbb megfogásával az új normákat is könnyen lehet teljesíteni, és nem jelent a dolgozó számára megfeszítettebb munkát. Nagyon fontos feladatnak tartom a szocialista szellemben nevelkedett öntudatos új munkásgárda kialakítását.

Boros Jenő,
a Pápai Húsipari Vállalat igazgatója.

Kik a bűnösök?

NEMCSAK A MŰHELYBEN, de az egész gyárban úgy ismerték Simon Józsefet, mint az egyik legjobb szakmunkást. Harminchárom éve, hogy először átlépte a Fűzfői Papírgyár küszöbét, s ez alatt rengeteg munka került ki keze alól. A fiatalok elé példaként állították, s akármikor nehézség merült fel a karbantartásnál, rá mindig lehetett számítani.

Talán két éve lehetett, amikor egy jól megtermett harckocsi kerék került a lakatos műhelybe. Hogy honnan, vagy minek, senki nem kérdezte. Ha már egyszer behozták, biztos szüksége van rá az üzemnek. A kerék, ki tudja, hány hónapig ott porosodott, míg végre egyik napon elkerült a helyéről. Ettől fogva Simon József mind gyakrabban bentmaradt „túlórázni", de mindig csak a hónap első csütörtökén, amikor egyébként szabadnapja lett volna. Többen még meg is jegyezték: hiába Simonnak első az üzem érdeke. A harckocsi kerék felkerült Simon munkapadjára, s fáradságos munkával neki kezdett fűrészelni, hogy a kereket hosszában kettévágva, egy kerékből kettőt készítsen.

Egy napon aztán engedélyt kért Simon József az üzemvezetőségtől, hogy a fatelepről hulladék-fát szállíthasson haza. Az üzemvezetőség megadta az engedélyt. Pont neki ne adta volna meg, hiszen mások is kaptak hasonló kedvezményt. Simon azonban aznap „nem ért rá", mert sürgős dolga akadt, és ezért megkérte Mihaleszkó András, hogy vigye haza a kiutalványozott fahulladékát.

A **PORTÁIG MENT** is simán a dolog. Amikor azonban a portás jobban szemügyre vette a két fél harckocsi kereken gördülő újonnan hegesztett kiskocsit, azt sem tudta hirtelen, mit kérdezzen. Honnan van ez az újonnan készített kocsi? Van-e engedély a kivitelére? Miért több a fahulladék, mint amire az engedély szól? És ni-ni, ez a kikandikáló vaslemez? Erre van-e engedély?

A sok kérdésre azonban válasz helyett csak néma hallgatás volt a felelet.

A következő napon már fény derült a harckocsi kerekek történetére, melyet a napokban tárgyalt az üzemi társadalmi bíróság. Simon és két társa ott ült az első sorban, mint valami törvényszéki vádlott. A vád társadalmi tulajdon megkárosítása.

Simon József engedély nélkül készített kiskocsit a gyár tulajdonát képező anyagokból, és azt, — hogy magáról elterelje a gyanút — mással akarta kicsempésztetni a gyárból.

Mihaleszkó András vállalkozott a feladatra, sőt megtoldotta azzal, hogy saját részére is felpakolt néhány szál hulladék deszkát. Juhász Lajosnak „csak" egy 80x30 cm-es vaslemezre volt szüksége odahaza. Az ő bűne csupán ennyivel terhelte az engedély nélkül készített kiskocsit.

— Simon József! Bűnösnek érzi-e magát? — kérdezte a társadalmi bíróság elnöke.

— Igen.

Erre a kérdésre igennel válaszolt másik két társa is. Megbánás azonban nem látszott egyiken sem.

Kállai István elvtárs, az üzem párttitkára — szót kért:

— E három dolgozó mögött több éves munkás múlt áll. Ne csak őket büntessék, hanem a műhelyvezetőket is, akik tudtak a feketén készülő kiskocsiról, mégsem tettek semmit annak megakadályozására.

A deszka kiszállítása is előre megfontolt szándékkal történt.

Akadtak többen is, mint például Király József — a villamos üzem vezetője —, aki védelmére kelt Simonéknak, mondván, hogy régebben volt lehetőség arra, hogy kisebb munkákat elkészítsenek a dolgozók, amit a végén felértékeltek, és az illető kivihette a gyárból.

Ha így is volt, ez az eset semmi esetre sem sorolható ide.

Szomorú tény, hogy több műszaki vezető hallgatásával igyekezett ellensúlyozni a tárgyilagos elnökségi védjelentést.

Ez azonban nem változtatott a tényeken.

SIMON JÓZSEFET kártérítésre és szóbeli feddésre, Mihaleszkó Andrást és Juhász Lajost írásbeli megrovásban részesítette a társadalmi bíróság.

A két fiatalabb alig észrevehető vállrándítással távozott a társadalmi bírósági ülésről.

Simon József viszont, talán ekkor ébredt tudatára, hogy a 33 esztendős becsületes munkáját nem volt érdemes „elkocsikázni". Bizonyára fájni fog neki, hogy a fiatalok előtt, ha jó példát kell említeni — legalább is egy időre — mellőzik az ő nevét.

(Szabó)

Képes krónika

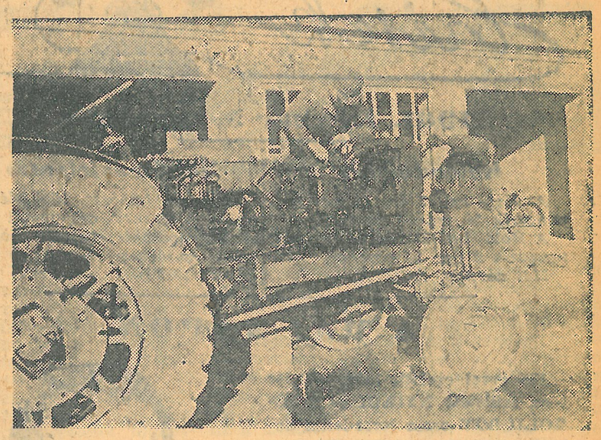

A vaszari termelőszövetkezet traktorosai és szerelői a téli időszakot a termelőszövetkezet gépeinek kijavítására használják. Hamarosan befejeződik a képen látható traktor javítása.

A szerelők boronát javítanak.

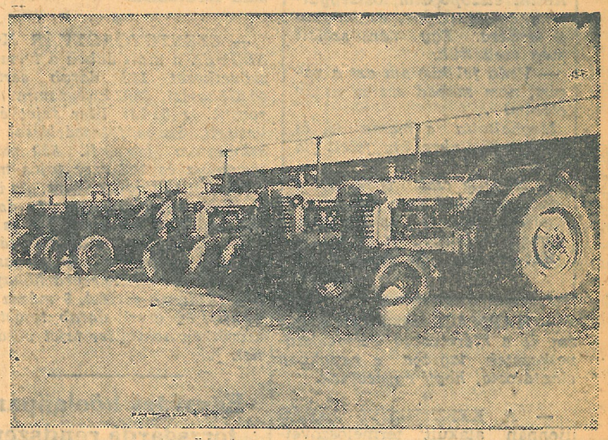

A Nemesgulácsi Gépállomás kijavított traktorai munkára készen várják a tavasz érkezését.

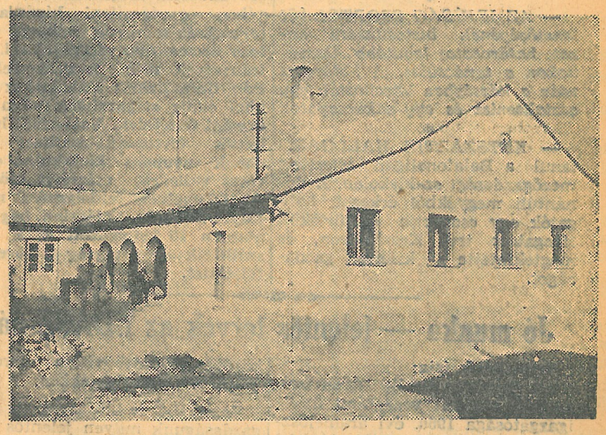

Nemrég készült el a csajági művelődési ház. A község dolgozói méltán büszkék az új létesítményre.

(Fotó: Péterfay)